

AKATALPA ÖYKÜ

Mart 2009 - Sayı 7

Akatalpa Öykü

ISSN 1305 - 7685

Akatalpa Şiir ve Eleştiri Dergisinin Parasız Ekidir

KUZEYDE DUYGUSAL BİR YOLCULUK

Şükrü Bilgiç

Bir güz ikindisi. Yine duygu yüklenmişim. Başım dumanlı. Neden duygulandığımı bilmeden ağlamak için çırpınıp duruyorum. Yine o zalim güz renkleri mi! Açık gökyüzünün onlarca, binlerce sınırsız mavi tonları birbirine dolanmış, kuzeye doğru koyulaşarak akıp gidiyor. O akıp giden bulutlar mı? Maviliklere "Ne olur beni de götürün" diye yalvarıyorum. Öte yanda parçalanmış ak bulutlar ufkun ucunda adeta fokur fokur kayıyor. Oralara ulaşamam, iç geçiriyorum. Bilemiyorum neye niçin sevdalıyım. Bilemiyorum bu hüznün niye. Bilemiyorum bu melankolik coşku niye. Özlem duyuyorum ama neye özlem duyduğumu bilemiyorum. Sanki bulutlar çoğalıyor. Sanki üzerime geliyorlar. Gökyüzü gerçekten böylesine hareketli mi yoksa bana mı öyle geliyor, kestiremiyorum. Kılıç balığına benzeyen bir bulut tam karşımda kıpırtısız duruyor. Gökyüzündeki sınırsız maviliklerle birlikte öteki tüm renkler de kılıç balığına fon oluşturuyor. Gökyüzünün bu zenginliği araba kullanmamı zorlaştırıyor. Gökyüzünün zenginliğiyle, coşkulu romantizm, buruk duygusallık giderek artıyor. Tenha, virajlı yolda zikzaklar çizerek yol almaya devam ediyorum.

İsveç'ten geliyorum. Festning, Øyset, Telgverket, Strøm, Skarnes gibi şirin Norveç kasabalarını hızla geçiyorum. Güz renklerinin bir gelin gibi süslediği göl kenarlarındaki modern çiftliklere hayranlıkla bakıyorum. İmreniyorum...

Uygarlıkla doğanın en barışık olduğu bu ülkede kasabaların, köylerin, çiftliklerin doğaya bir dekor gibi yerleştirilmiş olması beni duygulandırıyor. Ülkemdeki köylerin doğal güzelliği, ardından sefaleti gözlerimin önüne geliyor. Her kafadan bir ses. Ses beynimde zonkluyor. 'Nüfus az, toprak çok, ülke zengin.' Nedeni umurumda değil. Önümde bir tablo var ve ben hızla geçerken hayranlıkla o tablonun içinde kaybolmak istiyorum.

Teybin tuşlarına basıyorum. Ahmet Kaya! Gel de protesto etme. Gel de ana avrat çekme. Gel de duygulanma. Gel de geçmişini özleme. Gel de âşık olmayı özleme.

"Mahlemizde hoş Süryani

Öpeydin sol yanağını

Bir o yani bir bu yani

Gel öpem sol yanağından

Koy çatlasın öbür yani

....."

Of, of, of. Midyat mı dersin, Urfa mı dersin, Mardin mi dersin. Hele hele Adıyaman. Ne dersin de... Bir cennette, başka bir cenneti özlemek.

Gökyüzünün protestosunun yanı sıra dağın taşın da protestoya kestiği duygusuna kapılıyorum. Kürt ezgilerini çağırıştıran müziğiyle Sami halkından olan Mari Bonie Persen, sevgili, alçak gönüllü, cefakâr Kahtalı Mıçe, Vivaldi, Özdemir Erdoğan, Aram ve yetmiyormuş gibi bir de Ahmet Kaya.

Küçük tepecikleri ve onları birbirinden ayıran maket gibi sevimli vadileri, dar, kıvrımlı, inişli çıkışlı, arada bir levhalarla gösterilen keskin virajları ağır belirsiz sevdalarla, duygularla geçiyorum. Doğanın saf güz güzelliğiyle düşüncelerimin karmaşıklığı birbirine hiç uymuyor. O güz hüznü yakama bırakmıyor. Arsız bir fahişe gibi yakama yapıyor. İyiden iyiye duygusallaşıyorum. Ağlasam mı! Arabayı durdurup, hıçkırığa ağlasam mı!

Her tepeyi aştığımda dalın oynadığı, yaprağın sayısız tonlardaki renkleriyle savrulduğu, kuşların son ekşiymiş gibi tabloya girmeye çalıştığı, göl sularının rüzgârla oynadığı, tek tük insanların arada bir görüldüğü başka bir tablo çıkıyor karşıma. Sürülmüş tarlalar, güz renkleri arasına özenle yerleştirilmiş birer dekor gibi duruyor. Duygusallığın yanında, karaya çalan, kahverengi özenle sürülmüş toprak bana onulmaz, buruk bir yaşama sevinci veriyor. Başımı almış gidiyorum. Sanki başka bir güç arabayı yönetiyor. Ben, Adıyaman, Malatya, İstanbul, Bursa, Oslo, Kongsvinger gidip gelirken Ahmet Kaya hala bağırıyor.

"....."

Demedim mi Haydar, demedim mi sana

Bu İstanbul yutar adamı.

Demedim mi Haydar, demedim mi söyle

Bu şerefsiz geceler satar adamı.

Biz umutlar yolcusuyduk.

....."

Sesli soruyorum,

"Ya ben neyin yolcusuyum Ahmet Kaya, ya ben?"

Gitgellerle kendimden geçmişim. Senin yolculuğun, senin gurbetin ne ki! İstanbul da gurbet mi olurmuş Ahmet Kaya?*

O kent güzeldi. O kent temizdi. Serin cami avlularında yosun kokan kurnalardan hiç bitmeyen sular akardı. Kelle paça yedikleri için ishal olan kör hafızlar kapısı kırık cami tuvaletleri önünde sıra yüzünden bağrışırıldardı. İnsanın yüzüne yapışan kara sinekler olurdu. Akşamları sivrisinekler çıkardı bıktıran, çıldırta. Yine de o kent güzeldi. Ama yine de o küçük kent akşamları şebboy kokardı. Akşam serinliklerinde şebboy kokan o kenti özliyorum.

Keskin viraj ve ani firen beni düşlerimden koparamıyor. Tam tersine daha delice sürüyorum. Daha delice düşlere dalyorum.

O eski, taş kemerli ahşap handa, nalbantlar hayvan pisliği içinde ve hayvanların sidik kokularını umursamadan, dalga geçtikleri Türkçe bilmez dağlı Kürtlerin katırlarını, eşeklerini nallarardı. Onlar pisti, kirliydi, pasaklıydı. Hatta lumpendi köylü çıraklarıyla beraber. Dükkân komşuları kalaycıydı. Kalaycının kocaman körüğünü kullanan ve körüğün önünden hiç kalkmayan orta yaşlı kör körükçüyle dalga bile geçerlerdi. Kimisi de güngörmüş babacan insanlardı. Büyüklüklerinden

Şükrü Bilgiç, Mustafa Bilgücü, Kubilay Dengiz, Oktay Emre, Suna Güler, Özgür İrenhür, Murat Kara, Talip Kurşun, Tamer Sağır, Ahmet Yılmaz.

Ermenilerle ilgili çok hikâye dinlemiş olan, sözü olunca da mahcup bir şekilde başlarını önlerine eğen insanlardı. Kör bir bıçakla doğranmış kaçak tüütünden iyice sararan kırçıl bıyıkları vardı o insanların. Yani diyeceğim o ki, her şeyiyle güzel insanlardı, o güzel bahçeleri baharda zerdali kokan, yolları toprak olan kentte.

Akşam oluyor. Dar, kıvrımlı, inişli çıkışlı, düzenli, asfalt köy yolları bitiyor. Kış olimpiyatlarının yapıldığı Lillehamar kasabası üzerinden kuzeye dek uzanan E 18 yoluna giriyorum. Oslo'ya yöneliyorum. Hızım giderek artıyor. Âşık olmak istiyorum. Sevdalanmak istiyorum. Gönlüm yaralı, başım dumanlı olmak istiyorum. İstiyorum, bir şeyler istiyorum.

Çingene kızlar fal bakardı yolları toprak olan o kentte. Anlamlı bakışlarıyla yüreğimi yakarlardı. O yüzden yüreğim hep erişilmez dağlara sevdalanırdı. Çingene kızlar, paraları geniş şalvarlarının cebine koyup, kalça sallayarak çekip gittiklerinde o dağların başına duman çökerdi. Ben ağlardım. Kimse anlamazdı ter kokan; pis, kirli bir çingene kızına sevdalandığımı.

Hızım artıyor. Ne olduğunu bilmediğim sevdalardayım. Oslo ışıl ışıl...

Oslo, Ekim 1996-2008

* Ne yazık ki Ahmet Kaya daha sonraları düzenin kurbanı olarak gurbetin en onulmazını yaşadı ve genç yaşında gurbette öldü.

ODA

Kublay Dengiz

Odanın ortasındaki çelik sürgülü kapının tokmağına her el atışımda tokmak, ellerimi tutuyor, bırakmıyor. Benden sanki bir isteği varmış gibi, ellerimi yapıştırdı tokmağa; tüm gizemiyle kilitliyor vücudumu kendisine. Gri ve siyah karışımı bir rengi var kapının. Odama sanki tavandan düşmüş bir şekilde tavana doğru uzanıyor. Mekânı iki parçaya ayırmış. Bu kapının ardındaki gizemli sesler ise beni içine almak istiyorlar. Kapıya kulağımı her dayadığımda tuhaf, anlaşılmasız bir dilde konuşmalar duyuyorum arkadan. Kapının arkasındaki sesleri duyunca kapıya yöneliyorum; elim kendiliğinden kapının tokmağına dokunuyor o an. Elimi sarmış olan bu manyetik ve sahte güç, burda yaşayacaklarımın başlangıcı oldu. Nasıl da işlenmiş!.. İyice dövülmüş demiri, bir ustanın elinde. Kapının tam ortasındaki halkanın içinde değişik şekillere giren bir prizması var. Sanırım kapının orta bölümündeki bu prizmanın maddesi, farklı maddenin dökümünden yapılmış. Bir çilingiri var, görmelisiniz! Öyle bir ustalıklarla yapılmış ki arkasındaki gizi sonsuza dek koruyacak sadakatle yerleştirilmişti sanırdınız...

Bir görev gereği bir süreliğine K. şehrinde konaklamak zorunda kalmıştım. Yolda rastlamış olduğum, zamanla gözlerini kaybetmiş bir sarhoşun tarifleriyle bu odayı bulmuştum. Minnetarlığımı bildirip eline de birkaç kuruş sıkıştırınca bu kör ayyaş adam, bir görev yapmanın sevinciyle beni uğurlamıştı. O zaman nereden bilecektim, kalacağım odanın tam ortasında; simetrik bir şekilde odayı ikiye bölecek; gri ve siyah karışımı bir kapı karşıma çıksın. Nasıl da bir sarhoşun lafına inanmıştım, hayretler içinde; aldatılmış olmanın kızgınlığıyla kendimi yerden yere vurmuştum. Tanımadığım bu şehirde başka bir oda bulamamanın korkusuyla bu dayanılmayacak işkenceye katlanmam gerekti, en azından bir süreliğine. Gündüz odamdan ayrılıyor dışarda halledilmesi gereken işlerimi yoluna koyuyor, gece geç saatlerde odama

dönüyordum. Bu tuhaf durumu yeni tanıştığım birkaç kişiye anlatmak istedimse de inanmadılar bana. Üstüne üstlük bir de benimle dalga geçip başkalarının dillerine düşürmek için ellerinde geleni yaptılar. Odamı göstermek istedim onlara, bana inanmaları için; nedense her söyleyişimde mutlaka bir bahane bulup yanımdan kaçıyorlardı. Ben de bir süre sonra bu boşuna çabadan vazgeçtim. Zaten çok uzun kalmayacaktım bu odada. Bir bilselerdi, bu tuhaf olaylardan ne kadar bunaldığımı?..

Ah! Bu kapının üstünde günden güne değişen şekilleri her gördükçe kendimi yiyip bitiriyorum. Sanki her gece bir demirci ustası, odama giriyor, tuhaf bir hünerle kapının içine yerleştirilmiş prizmaya yeni biçimler verip sonra çekip gidiyordu kaygısızlıkla. Her sabah, geceden kalmış kâbuslarla gözlerimi araladığımda kapıdaki değişimleri görüyor, yorganımı korku ve tedirginlik içinde üstüme tekrar tekrar çekiyor... Şaşkınlık ve telaşla: "Nasıl böyle bir şey olabiliyor?.." diye kendimi aç kalmış bir böcek gibi oracıkta kemiriyorum. Halbuki odamın kapısını birkaç defa üst üste kilitleyip arkasından da kocaman bir koltuk dayıyorum. Her gece ufak penceresinin sürgülerini de kontrol edip o şekilde yatağıma giriyorum.

Ama ne fayda!.. Aldığım tüm bu önlemleri hiç umursamadan, küçük dünyamı mahvetmek için gelen biri ya da birileri sinsice odama giriyor, kapının üstündeki prizmayı değiştiriyordu. Sanki bir mesajı bana ulaştırmak için her gün değiştirmek gerekiyordu bu prizmayı. Ben ise hiçbir şey anlamıyorum tüm bu olup bitenlerden. Otel görevlisiyle bu odaya ilk gelişimde nasıl da sormamıştım: "Ne işi var, bu kapının bu odanın ortasında?.." diye. Bu demir yığının yeni bir dekor anlayışı olabileceğini düşünmüştüm aslında, sanat beğenime aldanıp. Bugün ilk defa otel görevlisini aradım otelin koridorlarında. Ama kendim dışında hiç kimseye rastlayamadım: ne bir ses, ne de bir müşteri benim gibi. Artık bir otel görevlisi de yok kapının varlığına inandırabileceğim. Dönüp dolaştım otelin koridorlarında, tüm odaların kapılarını uzunca çaldım... Yorgunlukla ilk girdiğim kapıdan odama ulaştım.

Sokağın başında otelin tabelasını görüyorum. Karanlık bir tabela, yazıları da anlaşılmasız bir şekilde silinmiş. Otelin kapısına doğru ilerliyorum. Kimsecikler yok ortalıkta. Otelin bembeyaz salonuna adım atar atmaz; sanki iki güçlü adam kollarımda beni tutup odama fırlatıyorlar o an. O sarsıntıyla, kafamı kaldırdığımda kapı orada!.. Tavana doğru tüm görkemiyle yükselmiş; ukala bir insan gibi sanki sıratarak bana bakıp duruyor. Kapının tokmağına elim bilinçsizce gidiyor, sesler duyuyorum arkasından. Anlaşılmasız bir dilden sesler...

*diyarBAKIR-05
lonDON-ekim-09*

KABUK

Ahmet Yılmaz

–Kır kabuğunu artık, dedi. Yaşamak, önemsemenin karşıtıdır. Dibe vurmuş sanıyorsun kendini, oysa dip diye bir şey yoktur. En büyük yanılğı, yeniden başlama üzerinedir: Sıfır doğada yoktur. (Sözlerinin birbiriyle çeliştiğinin ayrımında değildi.)

–Bir kadın için, ruj tazelemekten kolaydır yeni başlangıçlar, dedim, yıkıntı eril bir kavramdır; çünkü yuvayı dişi kuş yapmaz, tuğlayı taşıyan da harcı karan, siva yapan da erkektir. Dönüş dışıldır, her kadın beklenir: bozsa da yıksa da! (Birbirimizle didişirdik ama ilkti bu, tümcelerim elimize ayağımıza dolaşması...)

Benimle baş edemeyeceğini bildirdi, yine de hoşuna gitmişti hep bu düello. Zamanın çitasını aşmış gibi, uzamsız, uçarıydık.

–Dönüşü olmayan yollar bir mittir, ancak kitaplarda olur, oysa her yol kendini yeniden yaratır. Gerçeğin ötesi yoktur, buradayız, tüketen hayvanlarız, yalnızca bu. Tüketmek için varız...

Son tümceyi az ilerideki lokantayı imlemek amacıyla mı söyledi, yoksa *insan insanın kurdudur* deyişine mi göndermede bulundu; anlayamadım. Kusmayı yeğlerdim bu yapış yapış yaz gününde.

–Yine midye mi? dedim, pahalı içkiler, lekesiz masa örtüleri, saygıyla iki büklüm olunca kırışmış bir kâğıt parayı andıran garsonlar mı yine? *Tokluk, yoksulluktur* diye bir özdeyiş mi vardı?

Alınmış rolü yaptı, kuzgun karası saçlarını sağ eliyle usulca geriye savurdu. Bir oyuna benzemişti atıp tutmalarımız. Sandığım kadar mutlu değildi belki; buğulu gözlerini kaçırmak isterken, dudaklarını zoraki bir gülüşe kıvrırken anlamıştım bunu. Boğaz'da bir vapur öttü, ayaklarımızın altındaki yumuşak toprağı duyumsar gibi olduk ansızın, üstümüzden geçen martı çığlıklarıyla irkildik.

–Hayır, hayırrrr! (Kararlıydı dünyaya dönmemeye, oysa her kadın, beklenir.) Kalamar deneyelim bugün, yaşasın aç gövdemizin ateş böcekleri, yaşasın midemizin tapınağına etini, kanını sunan karındanbacaklılar! *Varlığınız varsıllığımızdır!*

Sendeledi, koluna girdim, çok içmişti; leş gibi kokuyordu, geceler boyunca düşlediğim tanrıça vücudundan tere karışmış ağır bir buhar yükseliyordu. Ağız dolusu küftmeye başladı:

–Erkekler! Karındanbacaklılar! Solucanlar!

Lokantanın önüne sırtüstü bırakıverdi gövdesini; çığlığı yüreğimi ağızıma getirdi. Eteğinin sıyrılıp gümüşü bacaklarının büsbütün açılarak uyluklarını ortaya sermesi çirkin bir görünüm oluşturmuştu. Kapıda biriken meraklı erkeklerin dudaklarının kenarındaki salyalar midemi bulandırmaya yetti, gözleri dört açılmıştı, sinsî gülüşleri bir leke gibi genişleyip yüzlerini kirletti. Yaralı sevgili, kendisine el uzatan lokanta görevlisine okkâlî bir tekme savururken, utançla ama yine de gizleyemediğim bir zafer duygusuyla başımı öte tarafa çevirmek zorunda kaldım.

–Kuşbeyinliler! Kocakafalılar!

Koluna girdim sonra, sallana yuvarlana en yakın otele götürdüm; soyunup dökünmeden, anne sütüne doymuş tatlı bir bebek gibi memnun ve mutlu uyuyakaldı göğsümde.

Çok içmişti(k) doğrusu. Alnımın ortasında beliren iki tüysü uzantının ayırımına varmaması, pek şaşırtmadı beni. Vücudumun gitgide ufalmasına, karnımın bir zırhla kaplanıp sırtımın kabuk bağlamasına da tepki veremeyecek kadar yuşmuştu hücrelerim.

Çoğalmak istiyordum ama böyle ve onunla değil...

HER ÖLÜM TUZ KOKAR

Tamer Sağır

Yüzüme çarptığım su gölgede soğumuş. Tahtalarını ellerimle çaktığım çatımdan damlıyor kan ve inadına gülümsüyorum kaybetmeyi kader zannedenlere.

Acı herkese eşit midir? Duymadım!

Bu rutubetli koridorda bağırarak şarkı söylerken ben, sesim yankılanıyor diye hoşuma gidiyor da daha yükseltiyorsam sesimi; mutluluk bu olmalı.

Başucuma çiçekler koydum ve güneşi perdeye taktım; umut olsun. Sadece tavana bak; bu gördüklerin ruh sızlanmaları.

Bu yürüdüğümüz yol medeniyet yolu ve alt metinlerinde alışılmadık şeyler söyleyen yazarların hikâyelerinden çıkar şeytanlar.

–Balkonun kapısını aç!

Bunu düşünme; çünkü herkes kendi evinde.

Bize göre yoksul mahallelerde de yürek atıyor. Nabız aynı nabız, limon kolonyası aynı limon kolonyası; bayram aynı bayram ve nefes aynı.

Sadece acı kustuğu için bu önümüzden geçen çocuğun saçlarını kazıdılar ve ona parıltılı kıyafetler aldılar başkaları beğensin diye.

Ya ben gerçeğe küsmüşsem. Bunu hiç istemediler.

Duvarlarımı değiştirdim ve alacalı bir gezintiye çıktım kendi cenazemden, minareler üstü minareler devrildi ayaklarımdan aşağı.

–Beni duyuyor musun? Balkonun kapısını aç.

–Hava çok soğuk.

–Aç dedim.

Ölüme fırsat tanırsan gelip içinden geçer. Bu yüzden zırhlarımız kat kat. Yoksa elbiseler ve rengârenk modernizm gelip tıkar boğazını.

–Biliyor musun ben şehre alışmadım. Boğdu gürültüsü nefesimi ve ayaklarıma düzen çarptı her seferinde karşıdan karşıya geçerken.

Alışveriş sepetinin içine kur yeni siteleri ve karabulutları kov ellerinle. Sen yeni dünyanın tanrısısın; para için göz çıkartıp etine tuz basarsın acının da yine de süt kokarsın sanırlar. Sansınlar.

Acı öğütülür. Ağzını açmış karın düşmesini beklerken eğleniyor kambur melekler. Görüneni saklıyorlar sinsiliklerine. Sonrası bilindik hamaset hikâyeleri.

–Ha işte dediğime geldin. Aç artık şu balkonun kapısını.

Dünyanın kapısını hâlâ arayan bir seyyah varsa beri gelsin. Teknoloji her şeyi didik didik etmeyi başardı ve evimizin içine kadar göz aşırıldı tepelerden. Şimdi katran kalbimi izliyor bir makine ve her âdemoğlu annesinin gülüşünü özlüyor uzay çağında. Ben televizyonun yalancısıyım!

Gökyüzü çok sıradan, ötesi ne olacak? Ben görünenin insanı aptallaştırdığına inanırım. Bana görünmeyen bir güzellik söyle.

“Allah” dedi.

“Cennet” dedim.

Yer üstünde can çekişiyormuş topuklar.

–Eğer balkonun kapısını açarsan, seni bir akşamüstü kızılığında bir sahile götürür; ardından çiçek kokularıyla tasvir edilen cennetteki var olma telaşını gösteririm.

Yani “cehennem” dedim.

“Cehennem” dedi.

–Soytarıların hepsi burada ve şeytanların ve ikiyüzlülerin ve dolandırıcıların ve katillerin. Sence?

–Herkes kendi evinde.

Ev dediğin saklambaç canavarı. Biz aşağıda saklanırken bizi balkondan gören ve ebeye yerimizi işaret eden teyze neyse tanrı da öyle; saklanmayı boş ver.

“İntihar” dedim.

“Allah?” dedi.

Kendi kurallarını yaz ellerine; öldüğünde ilk ellerine bakacaklar.

Küçükayasofya/İstanbul, Mayıs 2008

ORADASIN, SENİ DUYUYORUM

Özgür İrenhür

Beni ıskalayan her şeyi bir nefeste ve tereddütsüz incelikle içime çekebilirim. Aldığım havayı başka bir gezegenin ışığında, bir albatrosa dönüştürebilirim. Midem gurulduyor ve ıslak mendille kıcımlı silecekmiş gibi kendime yakınlaştırıp, acısını hazzla çevirecek geçmişini yapıştırarak tekrar üzerine dikeyorum. Unuttun mu; ben her yerdeyim; ışığın, ışısızlığın, karanlığın ve karanlık olmayanın içine dalıp ışıdaklı geceyi umursamadan yakabiliyorum.

Saç telini emerek suyunu çıkarmaktan tembelleşmiş, çalışma isteği yontulmuş içimdeki yaşlı adam 30'lu yaşların başında emekliye ayrıldığını fısıldıyor. Yan odada biri horluyor, yeni mastürbasyon yaptığım için rahatlamış hormonlarım bana yeni yüzyılın gecesini tanıtıyor.

Beklediğim arkadaşım, arayacağım seni dedi, ama tüm akşam aramadığı gibi, bu geceyi de elimden almasına izin vermemeliyim. Kelimeleri çağırın ve onları demirbaş defterinde kayıt altına alan yaşlı adam, bir yandan da kamaşan gözlerini uykuya dönüştürmek için ormandan kaçan tavus kuşlarını saymaya çalışıyordu.

Gece, en uzun ömürlü tek dostundu senin...

Mahrum kalmak insanı olduğundan fazla yüceltir mi? Geliştirir mi? Hayattan daha çok zevk aldırır mı?

İşsiz geçen günlerin kişiye öğrettiği en samimi şey; şehrin parasız vakit geçirilecek yerlerinin keşfi ve içinden konuşmanın güzelliğini yaşayarak başlar. Bu başlangıç kişinin hayata bakışıyla desteklenir, yükselir veya geri çekilir; gelgit sırasında ayın yerküreye hükmetmesi gibi, kişi de hayata ayınsını yaptırdığını sanır.

Şehrin para harcanmadan vakit geçirilecek yerlerinin keşfi, Yeni Dünya'nın, Kâtip Çelebi'nin Kutadgu Bilig'in, İpek Yolu'nun, elektriğin, yer çekiminin, doğum kontrol hapının, LSD'nin, Kudüs'e alternatif ticaret merkezi olarak Medine'ye yapılacak hac ziyaretinin İslam'ın 5 şartlarına eklenmesi kadar önemlidir. Burada vakit geçirmek; köy kahvesindeki Mehmet Efendi'nin sandalyede otururken sol kalçasını hafif kaldırarak gaz atmasıyla, masada muhtarla kâğıt oynamasıyla, futbol muhabbetiyle ve zihin kontrolü araçlarının en ucuzu ve etkili olan televizyonun her dediğini olduğu gibi ham şekilde beynine yerleştirmesi ile karıştırılmamalıdır. Vakit geçirmek, elindeki plastik saplı, ucunda kareli iğne başı gibi delikleri olan sineklik ile bakire sinek avına çıkmak değil, gününü çalışmadan geçirebileceğin her saatini kendi dünyanda yüzerek, zenginleştirerek ve aydınlatarak yaşamaktır. Sunulan bilgiyi işlemek gerekir. Devlet tarafından tembelleştirilmiş beyin, sahibinden aslında şunu ister; bilgiyi mutlaka işle, biraz daha gayretliysen, kayıt altına al. Devletini uyarın Kâtip Çelebi, bunları yapmıştı.

Beyin bencildir. Ölene kadar yönetmek zorunda olduğu bedenine karşı görevleri bitmez. Öyle ki, şoka girmemek için, beyin, kendini ve bedeni kitler, bayıltır. Yaşlılığın en büyük sıkıntısı olarak görülen kireçlenme; beyinin otomatik olarak, sorumlu olduğu bedenin uzuvlarının kırılmaması için aldığı zekice önlemdir.

"Ah... kireçlenme var dizlerimde" diyor yaşlı...

Evet, şükret ki var. Beynin kadar kendini düşünmediğin için o senin yerine daha çok düşünüyor ve tuz buz olmaması için uzuvlarını kireçliyor. Eğer insan, beyni kadar bencil olamıyorsa, beyin de sonunda pes ediyor ve ısrarla onu tembelleştirmeye çalışan sahibinin çabalarına ortak olarak davranışlarında "alışkanlık" dediğimizi yaşamın ortasına yerleştiriyor.

Ordasın, biliyorum. Tam duvarın arkasında, bekliyorsun. Bazen sessiz, bazen gürültülü elbisenle, çıtkırıldım bir şekilde, hep ordasın, farkındayım. Zamanın akması veya tatminsiz ilerlemesi seni hiç ilgilendirmiyor, sen beklemeye devam ediyorsun. Korkuları azdırıp hareketlendirirken, alsında bekleme konumundan o deminki korkuları bana yedirmeye başlıyorsun. Kendi düzleminde bir yolun içinde düşüncelerinin ve içgüdüleriyle ilerliyorsun, ya da, ilerlemek için görevini tamamlıyorsun. Sen de haklısın diyeceğim ama her gece sessizliğe gömülenlere verdiğin azap yetmedi mi? Duvarın arkasında yuvarladığın minik taşların amacına ulaşmadığını mı sanıyorsun? Seni duymamak için müziğin sesini açmaktan ya da gürültü yapmaktan yormadığın benden başkası var mı? Aşağıya doğru yuvarladığın minik taşların borulara vura vura çıkardığı sesleri algılayan beynimin yeteri kadar yorulmadığını mı sanıyorsun? Evet, çok yorulmuş ve "Bu kadar soru işaretini hak edecek ne yapmış olabilirim?.. Sahibimi şoka sokup bayıltmak için ufak durumlar bunlar," diyor.

Bir gece daha başlamak üzere, farkındasındır umarım. Sen en iyi bildiğini yapmaya başlıyorsun, ben de bedenime teslim olmaya, hayatı ıskalayan ya da hatalı başlangıç yaptığını hatırlatan saatlere teslim olmaya, kum saatinin dibine, tüm teslimiyetinin ezikliğini yaşar halde gecenin içine doğru kararlı, bıkkın, cılız girişimi yapıyorum. Senin umurunda mı bütün bu ayrıntılar? Yüzleri silinmiş insanlarla konuşuyorum tüm gece, tüm gündüz, bize göz kulak olmamız için emanet edilen tüm bu gördüğün doğanın içinde.

Duvarın arkasında çıkardığın her sesi yorumlamayı da düşünmek gerek, onunla ılımlı sonbahar akşamından kış akşamına doğru doğanın izninde geçmen gerek. Hiç umudum yok bu zarif düşüncelerle ilgileneceğine, ama sen bilirsin.

Arkadaşım aradı, gelececekmış; uzaklarda bir yerlerde tekila içiyormuş, yarından itibaren spora başlayacaktı;

"Ya ev tut, ya karavan al, ya da spor salonuna üye ol, ama sakın bana benim gibi 20 yılını hayvanlar gibi ne olduğu belirsiz hedefler peşinde spor yapmak zorunda kalıp bir boka ulaşamamış alkolik adayına Bostancı sahlinde sabah koşusu gibi acemice istekle ve hayaliyle gelme..." dedim.

Tüm gece, ateşin üstünden atlayan süvarinin istek ve hıncı içindeyken, sen hâlâ duvarın arkasından bana gülümsüyorsun. Gülümsemekle kalmıyorsun, küstahlaşan gururun tıkırtıları, boruların arasındaki minik taşları boşluğa bırakıp çıkardığı yankının esiri olmamı istiyorsun. Arsızlığın ve yamyamlığın son durağında inmek isteyen o kıllı ve sivri burunlu suratını görmek istemiyorum kesinlikle. Bunu aklından çıkarmamanı dilerim. Peki, o zaman tüm bu zorlama tıkırtılar da ne demek oluyor? Şunu unutmamalısn ki alkol alınca ayrı bir boyutun kapısından içeriye girerim, ne duvardan, ne duvar arkasından çıkan seslerden, ne de beni bekleyen canavarlardan korkarım. Her soruna ve sıkıntıya şemsiye açar, bana ulaşmalarına izin vermeden kendi oluşturduğum kafeste merakla etrafı seyredirim. En önemlisi de, alkolün beni olduğumdan farklı gösterdiğini unutmamalısn. Ama sanki odamın duvarından bir yerlerinden minik bir delik kazdığını ve o delikte ilerleyerek yatağımın altındaki zeminde rahatça gezindiğini tahmin ediyorum. Pis ve nefes almakta zorlanan derinin içinden fıskırmış kıllarının duvara sürttüğünde çıkan sesi tanıyabiliyorum, uzamış tırnakların zemine teker teker yaptığı hızlı vuruş tıkırtılarından bıktığımı da anlamlısn. Tehlike anında, yenmemesini uygun gördüğünüz fare zehrini bizim şahit olamadığımız soyut dünyayla telepati kurarak arkadaşınıza haber verme vefanız da dert değil, hatta takdir edilmesi gereken ekolojik alışkanlık. Fakat sadece şunu kendime açıklamak istiyorum; yahu, siz evrim mi geçirdiniz; fareler ne zamandan beri köstebek oldular da mermer zemini kazmaya çabalıyorlar? 21. yy'daki tüm değişiklikler sizi de mi bozdu, böyle mi bilmeliyiz artık sizi?

MÜLTECİ

Murat Kara

“...İzmir’in Seferihisar ilçesine bağlı Stıgacık Mahallesi sahili açıklarında batan tekneden karaya vuran cesetlerin sayısı, 40’ı aştı. Ölü sayısının daha da artmasından endişe ediliyor...”

Karın tok bir gitmemişlikti tüm yollar benim için. Tanklara taşla karşılık vermekten yorgun düştüğünde çocuklar, yaşamak en tutunulsa anında uyandırıldığım bir düş oldu benim için. Belki de sırf bu yüzden vücuduma söz dinletemiyor şimdi beynim. Belki de her gece o aynı düşten yaka paça kovulduğum için bu kadar güçsüz kaldım... Başkalarının göğünde usulca kararan bir bulutu düşledim hep. Ortadoğu’nun yanık kokusunu atmak için üzerimden, geceleri keçi yününden yapılmış yorganımın yerine sarışın hayallere sarılıp uyudum. Doymuş bir karınla, hiç utanıp sıkılmadan o sarışın kadına dokunuşumu ne yarısı yıkılmış evimin tek odasına sığışan onlarca kardeşim anladı, ne de beni sadece mülteci diye kodlayan şu koca dünya. Sonunda on beş metre karelik bir balıkçı teknesinde kalan ömrümü de kaybettim.

Olmamışlığımı yoldaş ettim kendime yolculuk boyunca. Elimde avucumda ne varsa satarken ben, kim bilir ne çok kahkaha atılmıştır benden habersiz korunaklı odalarda. Onların modernleşme sürecine tutunamadı diye coğrafyam, onlardan arta kalan hayallerle doymaya muhtaç bırakıldım.

Mülteciyim ben!

Eskimiş teknelerinize umudunu istifleyen. Kalan ömrümden de olmasaydım eğer; tutup sarışın bir kadının ellerinden, hayatınıza eklemenecektim.

Mülteciyim ben!

Hani her yolculukta hayalleri daha da çok eskiyen.

Yoksunluğumu yakıştıramadım bu dünyanın kirlenmiş tenine. Toprağımı irin akıtan yaralarıyla hemhal bırakıp üzerime birkaç beden büyük bir düş giyindim. Şimdi saçlarım bu kadar ıslanmışken, içerisine tıklım tıkış sığdırıldığımız bir dönme dolap yanıyor o düşün içinde bir yerlerde.

Ali Kaptan!

Ben başkalarının denizinde ölmeyi hiç istemedim. Suya gömülürken bedenim, o sarışın kadına bakışımı bile deşdirmedim. Mülteciydim ben, o yüzden şu soğuk dalganın içinde bile kendi soluğumu ellerimle ezdim.

“...Sürdürülen aramalar sırasında, yaklaşık 4 kilometrelik bir sahil şeridindeki koylarda kıyıya vurmuş ve deniz yüzeyinde, boğularak ölen toplam 43 kaçağın cesedi karaya çıkarıldı...”

Çığlık çığlığa dibe gömülüyor umut denizin laciverdinde. Şimdi o benim, suya söylediğim bir yalan. Tüm üçüncü dünyacı safsataların susuzluğunu yutmuşken ben, daha da derinlere çağırıyor sarışın kadınlar beni. Cıvıl cıvıl gözleri kadınların, pürüzsüz, bembeyaz elleri... Ben onlara uzandıkça da, aramıza üstü baş kuru simsarlar giriyor, aramıza ağızlarını eğin gülüşleriyle tacirler... O an yorgunluğum yuttuğum suyun hacmini geçmişken bedenimde, onu görüyorum. Tuttuğu tüm yaşların hıncını gözlerine saklamış Filistinli bir kız. Geçen sene bir çatışmada görmüştüm ölü bedenini, şimdi capcanlı, suyun içinde nefes nefese inip kalkıyor kurşun yediği göğüs kafesi. “Hüznüme tutun,” diyor. “Tutun da çıkalım bu bizim olmayan sudan.” Tutunamıyorum. Kızın gözünden düşen bir damla yaş denizde büyük bir dalgaya dönüşürken onu orada bırakıp dibe doğru gömülüyorum.

Toprağın acısı yüzlere yansır bizim oralarda ve o gözlerde yaşanır savaşların en kanlısı. Gidemediğim uzaklardaysa sarı saçları zenginlik kokanların, mavi gözlerinde hep neşe vardır. İşte ben o neşeye vuruldum Gazze’de bir film izlerken.

Fakirliğimi emanet bırakıp iki üç keçinin şahitliğinde, düşümde çoğalttığım yollara vurdum kendimi. O yüzden mülteciydi biraz önceye kadar adım... O yüzden bu zamana kadar kendimi hiç tamamlamadım.

Şimdi ışııl ışııl caddeleriyle zengin bir Avrupa hayali bekliyor beni bu suyun dibinde. Herkesin mutluluğu sarışın orada ve hüznü dolu kara bir göze sahip değil o hayalde kimse.

Ama bana o kadarı bile haram, nasıl olsa yine suyun yüzüne çıkacak cesedim şiştiğinde.

“...Batın teknede bulunan ve sağ kurtulan mültecilerden birinin Filistin uyruklu olduğu bildirildi. Götürüldüğü hastanede sinirli bir şekilde sarı saçlı kadınlara saldırdığı söylenen mültecinin, onu kıyıya savuran büyük bir dalga sayesinde hayatta kaldığı belirtildi...”

YIRTIK BEYAZ

Mustafa Bilgücü

Arkadaşım Co, kadın milleti hakkında edindiği bilgileri bir kitapta toplamak ya da kendine saklamak yerine benim gibilere anlatır. Tecrübesiz, on beş yaşında ve toy bir erkeğin arkadaşımın öğreneceği çok şey vardır.

Ona, dediğim gibi, “Co” derler. Kapullu Mahallesi sınırları içinde kendine ait bir kıraathanesi vardır. “Co’nun yeri”ni ancak karı kız meselelerinde deneyimli ve olgun, bir de benim gibi öğrenecek çok şeyi olanlar bilir. Kümese benzeyen bu yerde kumar yasak değildir, siyaset konuşmak idam cezasıyla cezalandırılmaz, kadın budalaları bu işte meraklı olanlara bildiklerini anlatırlar.

Arkadaşım ile işte bu yerde tanıştım. Şubat ayının son günü gribe yakalanmıştım, bu yüzden ısmarlanmış tarçımlı ıhlamur boğazıma iyi geldi.

“Sana nereden başlayacağımı bilemedim, kusura bakma,” dedi Co.

“Sana niçin ‘Co’ dediklerini anlatır mısın ağabey?”

“Uzun hikâye, ama anlatayım. Kız tavlama sanatı hakkında kafa yoruyordum. Ciddiyim. Onlara zarf atma teknikleri konusunda bilgilenmeye çalışıyordum. Karşıma bir lise talebesi çıktı. Bir anda, yolda yürürken, öğle vakti... Yanında da sıra arkadaşı vardı. Yüz metre uzağımdalardı. Matematiğe kafam çalışmadığından, hız problemlerine, denklemlere aklım ermediğinden, iki tarafın bu süratle yol alırsa kaç zaman sonra yan yana gelececeklerini çıkaramadım. Ama hızlı düşünmeliydim. ‘Bir yalan uydurmalısın adamım,’ dedim kendi kendime. ‘Bu kız senin gibi işsiz güçsüz birine abayı yakacak kadar çirkin değil. Senin gibiler sanayi sitelerindeki tekstil atölyelerinde makine başında dikmiş diken Songüllere, parfümeri dükkânlarında tezgâh berisinden dünyayı tanımaya çalışan Elvedalara layıktır. Anladığım kadarıyla fen liselerinden birinde öğrenci. Sayısal zekâsı aklını başından alabilir. Yanında seni yaya bırakabilir kültürüyle.’ Aklıma ilk gelen yalan, babamın, gittiği istikamette bulunan, iki dakika sonra yanından geçeceği hastanenin başhekimi olduğu şeklindeydi. Ona bu adresi sorup bana göstermesini rica edecektim. Böyle kızları tanıman lazım. Babaları kadar konuşur bunlar. Eğer babası öğretmene tavırdan geçemezsin. Aman ya Rab, babaları paraya para demeyen bir iş adamıysa seni zevkle disiplin etmeye çalışırlar. Eğer babası işçiyse, emekli ya da sakatsa sorun yok demektir. Babası yoksa da öyle... Böyleleri hayata aç olurlar. Kızın adı Y idi. Ve fark etmişti beni. Şu kelimeler gereklidir: Müsadenle, pardon, rica ederim, başışlayın... Y’nin yanında bu kelimeleri kullanmak

zorundaydım. Kılavuzlar Mahallesi'nde bir apartmanın bodrum katındaki kapıcı dairesinde oturuyorlardı. Bunlara acımayacaksın Bircan. Tıpkı bir eve kapısını zorlamadan giren yaman hırsız gibi olup, içeride elini çabuk tutacaksın. Bu kızı kandırırken kullandığım kelimeleri iyi seçmişim. Babam doktordu, altımda arabam vardı ve şimdi hastaneye onu ziyarete gidiyordum.”

Aklım karışmıştı. Kız tavlama sanatının bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Ama pürdikkat onu dinliyordum.

“O kadar da heyecanlanma. Sorun sadece rahat olmakta. Rahat olacaksın. Onun da senden en az senin ondan korktuğun kadar korktuğunu iyi bileceksin. Dediğim gibi, benim yalanımı yutmuştu. K. iline yeni taşındığımızı, Safranbolu ilçesinde ikamet ettiğimizi ve daha fazlasını yutmuştu. Onu kandırmak zor olmadı. Kızın kanına girdim. Yo, Co'nun yerinde ahlak zabıtası bulamazsın.”

Arkadaşım anlatmaya devam ediyordu, ancak sözünü kestim.

“Sözümün kesilmesi hoşuma gitmez,” dedi.

“Ama ya duygular, Romeo ile Juliet, Âdem ile Havva, aşk romanları?” diye sordum ona.

“Bunların hepsi palavra Bircan. Karşıdan gelen kadın erkeğin sadece gözlerine bakmaz. O arada eline mezurayı almıştır, senin banka hesabını karışlamıştır, kalbinin azgın gecelere dayanıp dayanmayacağını aklından geçirmiştir bile.”

“Ya..”

“Öyle. Ne zannettin? Bir keresinde ellisini aşmış yaşıyla bana sulanmaya çalışan bir karının elinden kendimi zor kurtarmıştım. Kadının bir pansiyonu vardı. Bilirsin, Dikkaldırım Sokak'taki pansiyon. İş arıyordum. Ama kadının elemanlarından ilk etapta ne istediği ortada olduğundan, ona aradığı şeyi veriyormuş gibi yapıp Y'ye sıraladığım sözleri ondan esirgemedim. Kadın resepsiyondaydı. Kadın ve erkeğin dost olmasına imkân yoktur Bircan, bunu unutma. Eğer bir kadın ve bir erkeği yan yana gördüyşen bil ki bu işin içinde bir iş vardır. Kadından nefret ede ede ona güzel sözler söyledim. Çünkü bunu gerektiriyordu iş bulma şansımın yanımda gitmesi. Aklımdan asla şöyle düşüneceği ya da düşünmesi gerektiği geçmiyordu: ‘Ey Hatice, kaç yaşına geldin? Paranı, işverenliğini kullanarak erkekleri ağına düşürmeye çalışma huyundan vazgeçmedin. İşte, iğrenç bir insansın. Kendi sarkık, pörsümüş, ölü derini ayna karşısında görmeye bile katlanamadığın için pislik içinde yüzüyorsun. Banyo nedir, duş nedir, hamam nedir bilmedin. Kendinden kaçtın. Emrinden çalışan çocuklar sadece ekmek parası derdine düştükleri için sana katlanmak zorunda kalıyorlar. Sen erkeklerin nefret ettiği türden birisin. Niçin seni tercih etsinler ki? Söyle bana, niçin kısa boylu, beyaz saçlarını kuaförlerde yalattırıp, yaşını gizlemeye çalışan, yaşsız olduğunu iddia eden biriyle olsunlar ki? Niçin pansiyonuna hizmet etsinler ki? Sen ancak genelevlerde para karşılığı bedenlerini satan kadınlar kadar kadınsın. Sen ancak kadınlıksızlığını satarak kadın olmaya çalışan bir kadınsın. Sen kadın bile değilsin. Kadının onuru olur. Kadın kadın olur. Kadın kadındır.’ Tabii bunları söyleyemedim. İşe girmek, sigortalı, bordrolu, işli bir birey olabilmek için bu kadının patronluğunu kabul ettim.”

“Ya...”

“Dur, sözümü kesme dedim sana. Daha lafımı bitirmedim. Böylelerine rastlamaman için seni nerelerde dolaşman gerektiği konusunda uyarmak isterim. Bu kadının beş erkekten beş çocuğu vardı. Yani babaları ayrı, anaları birdi. Şansın varsa bir istisna ile karşılaşırısın. Y ile on dört yaşında tanışmıştım. Yani senden bir yaş küçüktüm. O zaman insanı tanımam gerektiğini öğrendim. Karşıma hep böyleleri çıktı.”

Co, kovboy çizmelerini gösterdi; western tarzı filmlere olan hayranlığını anlattı. O filmlerde yaşanan hayata özeniyordu. Bir vahşi Batı insanı, sığır güdücü olmak istiyordu.

“Sığır güdemedim, kadınları güdüyorum,” dedi.

“Ya o kadın patron?”

“Boş ver onu. Ama ona sonunda ağzının payını verdim. Ağzına acı biber sürmüştüm. Rezil kepaze oldu. Kimse tarafını tutmadı. Sonunda bu pansiyon işletmecisi kadını en ucuz odasında kendini bir kalasa asmış şekilde buldular. Kadının boynuna bir de kâğıt asılmıştı. Şöyle yazıyordu notunda: ‘Cinsdaşlarım, kadın milleti, ey dişi tayfası, size sesleniyorum! İsteddiğimiz kadar amazonvari bir hayat yaşayalım, istediğimiz kadar elastikiyetini

yitirmiş, bu yüzden estetik operasyonlarla gerdirdiğimiz derimizle barışık olalım, istediğimiz kadar sosyetik kuaförlerden çıkmayalım, istediğimiz kadar tanrıça olduğumuzu sanalım, bunlar ancak buraya kadar geçerli. Greve çıktılar. Ve beni çarşıya rezil ettiler. İş verdiğim çalışanlarım kendilerinden faydalandığını haykırdılar. Kimse yüzüme bakmıyor. Kol kırıldı yen içinde kalmadı. Gerçek, onların hatamı yüzüme vurmaları ya da kıdem tazminatlarını istemeleri değil. Gerçek benim. Artık kadın değilim. Çünkü gerçek bir kadın erkeği para zoruyla kafese kapatmaya çalışmaz. Esaslı bir kadın kırıtığında, kuyruk salladığında, saçlarını savurduğunda, bir göz süzdüğünde, elini salladığında peşinde erkekler ordusunu hazır eder. Ben hiçbir zaman onlar gibi olamadım. Satın almaya çalıştığım erkekleri bir polıçeye, hisse senedine, bozdurulan dövize eş tuttum.”

Co, konuşmasına burada devam etmedi. Ertesi gün gribimi atlatmış gibi hissediyordum kendimi. Baş ağrım geçmiş, burun akıntım sona ermiş, üzerimdeki kırgınlık noktalanmıştı. Ateşim düşmüştü. Hafta sonu “Co'nun yeri”nde yedim gene. Garsona patronunun nerede olduğunu sordum. Beni akşama doğru evinde bekliyordu. Onun “küçük dost”u olduğumu bildiğimden verilen adrese zamanında uğradım.

“Hasta olduğumu söylemiştin,” dedi arkadaşım. “Güven bana, yarı yaşındasın ve şu tarhana çorbası, karabiberli ve sıcak içecek seni yeniden diriltecektir.

“Kendimi iyi hissediyorum. Konuştuklarımızdan sonra Rabia'ya nasıl açılacağımı düşünmeye başladım. Dürüst olmak gerekirse ona şöyle seslenmek gerektiğini bile aklımdan geçirdim: ‘Rabia, sınıf arkadaşım, beni hep tersleyen başkan, seni sadece elde edebilmek için tüm bunlar. Tıpkı kopyacı bir öğrenci, sınıfın en çalışkanına nasıl yaltaklanıyorsa, kâğıdını göstermesi için, ben de sana bedenini istismar edebilmek için bu yakınlığı gösterdim.’ Sayıkladığımı farkındayım, ama sözlerin bende bu etkileri yaptı.”

Co, melankolik bir yay burcu olmadığını söyledi. Düşüncelerimin haklılığı üzerinde durdu. Yapılması gereken buydu ona göre.

“Sana söylemişim, hırsızlık için evine gireceğin birinin varını yoğunu çekinmeden çalmalısın.”

“Gerisi ne olacak peki? Sözlenmek, nişanlanmak, evlenmek, düğün telaşı, gelinlik, duvak...”

“Sen akıllanmayacaksın Bircan. Sana kadınları anlattığımı sanıyordum. Sana verdiğim formülü bu kalıba uydurmanı istiyorum. Babam benim bir erkek olmamı istediğinde on iki yaşındaydım. Birlikte Şahin Tepesi'ndeki gürgen ağaçları altında yabani mantar topluyorduk. Beni niçin yanına kattığını sorduğumda yerden bitme bu mantarların lezzetinden bahsetti. Sonra boğazı yırtılırcasına bağırıp ve aklını kaçırıp kaçırmadığını düşünmemi sağladı. Haşlanmış yumurta ve arılı domateslerle karnımızı doyurduğumuz bir sırada ona yerimizi belli ettiğini söyledim. Terörist ya da haydut olmadığımızı söyledi. ‘Bu, kadınların bizi bulması için şarttır,’ dedi. Beş dakika sonra cadı kılıklı iki kadın Allah'ın selamını bizden esirgmeden soframıza oturdular. Nereden çıktıklarını anlamamıştım. Dağınık saçlı olanın ağzında bir deste altın takma diş vardı. Sanki bu dağlarda yatıp kalkıyor, mağaralarda konaklıyorlar gibiydi. Anlıyorsun değil mi? Babam bu hayat kadınlarının yerimizi bulabilmeleri için öyle bağırıyordu. Aslında bu bağırıtı ayların insana yakın bölgelerde dolaştıklarını onlara duyurmak için ağızdan salınmıştı. Ama babam beni bir erkek kılmak istiyordu. Bu hastalıklı bir durumdu, çünkü daha kaç yaşındaydım ben?”

Biberli votkayla kafayı çektikten sonra biraz daha rahatlamış gibiydi. Hava kararmak üzereydi. O arada teki başörtülü, teki ak saçlarını gizlemeyi bile düşünmeyen iki kadının dağ başında müşteri arayışlarını aklımda canlandırdım. Yüzlerine bakılmaz türden kadınlar olmalıydı ki, kendilerini dağ başlarında, mantar toplama numarası ardına saklayarak sergilemeye çalışıyorlardı.

Sarhoş biriyle ilk defa karşılaşıyordum. Ama bana saygı duyuyordu her zamanki gibi.

“Biliyor musun ufaklık?” dedi sonra.

“Ne diyeceğini bilemiyorum ama ikinci bir emre kadar bu kadın milletine yanaşamayacağım Co,” diye karşılık verdim. “Sınıf başkanı Rabia ertelenebilir. Ben bu arada bilimsel konularla

ÖDÜNÇ ZAMANLAR

Suna Güler

ilgilenmek istiyorum. Kadınlar hakkında verdiğin bilgiler beni memnun etti. Ama bu kadar yeter artık.”

Evime gitmek istiyordum. Sıkılmışım. Öğrendiklerimi anımsadım. Güzelliklerini –ya da sadece gençliklerini bile–yitirmiş yaşlı kadınların zengin olanlarından korkmak zorundaydım. Sokakta gördüğüm, el ele tutuşmuş iki insanın niyetlerini hemen sezmiyordum. Kadınlara güvenmemeli, onları hanelerine tecavüz edilecek kimseler olarak görmeliydim. Ve Rabia kullanılıp atılmaydı Co’ya göre, bu veri de aklımın bir köşesinde olmalıydı.

“Zor olduğunu bilmeliydin.”

“Rabia sınıf başkanıdır. Ona düşüncelerini nasıl açarım? Tanrım. Ağzımı açtığımda bir çuval inciri berbat etmiş olacağım.”

“Hayır, Bircan, adamım. Onlara aç olduğunu çaktırmayacaksın. Miden guruldasa da, açlıktan kazınsa da sofralarına yavaş ve kibarca oturacaksın. Ben zaten bu düşünceleri dile getir diye öne sürmedim. Sadece gerçekler bunlar. Dünyanın neresine gidersen git durum böyledir.”

Aradan üç ay geçmişti. Co’ya yerine yaz tatilinde, ağustos sıcağında daha çok uğrayacağıma dair söz vermişim. Ama bir daha Kapullu Mahallesi’ne uğramamışım. Onu defterimden silmişim. Bir zamanlar o da Y’yi defterinden bu yüzden silmişti. Aslında pek fark yoktu aralarında.

Rabia mı? Onunla komşuyduk. Alt katımızda oturuyordu. “Yayın akışı”nı ezbere biliyordum. Saat beşte dershaneye gidiyordu. Hafta sonları bağlama kursu alıyordu. Üniversite sınavlarına hazırlanıyordu. Ve okul gazetesine yazılar yazıyordu. Yerel –okul içi demek daha doğru olur– bir muhabirdi.

O gün kapımızı çaldı. Annem odama kadar gitmesini söylemiş Rabia’ma. Kendimi basılmış gibi hissediyordum. Co’nun anlattıklarından sonra onunla konuşmak bile vicdanımı yaralıyordu. Çünkü onu sadece kullanmak için seviyor olduğumu düşünmeye başlamışım.

“Aklına bir şey geldiğinde makyaj çantasından çıkardığın göz kalemiyle eline not almaya devam mı ediyorsun hâlâ gazeteci?” dedim ona.

“Buraya niçin geldiğimi sor bana aşkım.”

“Ne? Aşkım mı? Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Sadece sınıf arkadaşınız biz. İki sevgili değiliz.”

Çantasından bir günlük çıkardı. Her sayfası ayrı renkte olan kız işi defterlerdendi.

“Özel şeylerini bana göstermesen iyi edersin,” dedim ona.

“Niçin korkuyorsun? Her şey yalandan ibaret değil mi?”

“Öyle mi?”

“Annemle babamın yatak odası öyle diyor. Bana saygı bile duymuyorlar. Onlara duvarları ses geçirmez bir eve taşınmamız gerektiğini söylemişim.”

Sevgili okuyucu, Rabia o gün kimin oldu dersiniz? Kıskanmak yok. Co’ya şükretmeliyim. Kız arkadaşına yollamak üzere bu kayıp zaman zarfında bir mektup karalamıştı. Bana anlattıklarından ve yalanlarından bahsediyordu. Co’nun babasını başhekim yaparak uydurduğu yalanın kurbanı aslında kendisinden yirmi yaş büyükmüş. Aslında Hatice ile Y aynı kişilermiş. Hatice lise talebesi değilmiş. Evet, arkadaşım Co, on dört yaşındaymış o zaman. Fakat Y ya da Hatice ile aralarında tam yirmi yaş fark varmış.

“Kim olduğunu bildiğini söyledi bu ‘ihbarcı’.”

“Eski bir tanıdığım, lafına itibar etme, sadece bir kaçık,” dedim ona.

“Ama sana anlattıklarının geri kalanı doğruymuş. Yani kadın milletine karşı hissettikleri, dağ başlarında erkeklerin altına yatan kadınlarla mantar toplarken karşılaştıkları, babasının düşünceleri, pansiyonda geçen olaylar ve diğerleri...”

“Evinde bulundum, bir tas sıcak tarhana çorbasını içtim, o kadar.”

“Ya hakkımda söyledikleri?”

“Unuttum bile, hatırlamak dahi istemiyorum. İstisnalarından bahsetmişti bana. Sence haklı mı?”

“Doğal süreç bunu gerektirir. Venüs ve Eros bunu istiyor. Gazetede yayınlamamı ister misin? Başlığı ‘Yırtık Beyaz’ olsun mu? Ah, şu erkekler... Hemen de utanırmış.”

Sonrası

Aylar öncesi duyurular, vaatlerle aklımız çelinmişti zaten, günler süren açılıştaki görsellik de irademize mal oldu. Kavalcının ardında, fareli köyün çocuklarıydık... Her gün yeni bir ürünün promosyonu vardı çünkü. Onlarca servis otobüsü yetersiz kalıyordu. Hava alayım diye çıkanlar bile, hizmetlerden yakınabilme şımarıklığını öğreniyordu.

Otobüsteki en eğreti imgeydi o, eşarptan taşan beyaz perçemler, derin engebeler arasında bir çift durgun göl, küçücük bir beden, soluk gri pardösü...

–Ben gelmem böyle yerlere emme, kızım ısrar edince, dedi. Durup dururken.

Herkes bulduğu yere oturmuştu, kızın hangisi diye sormadım...

Torunlarla ilgilenmenin ödülü herhalde diye düşünyordum... Abi’me bakıyorum da, dedi. Geçmiş olsun, hasta mı dememe kalmadı, gidici deyiverdi.

Aynen burada böyle yazdığım gibi, acınmadan, üzüntüsüz, dümdüz. Dilimin ucuna gelen avuntu sözlerini unuttum... Bu adama sahip çıkacak kimsesi yok muydu yahu?.. Karısı... ya da çocukları.

Boşanmışlar. Çocuklar da o aşamada annelerinin yanını tutmuş. Hastalandığımı duyunca, görmek istemişler ama gösterir miyim diyor. Abi’mın malında gözleri, iki dükkân, bir apartman! Yedirir miyim?..

Bu küçücük kadın mı yapıyordu bütün bunları? Ağabeyi karşı koymuyor muydu? Hiç değilse çocuklarını görmek istemiyor muydu? Ölümün karşısında çaresiz kalmayacak öfke var mıydı?

–Görmek istiyorsa, gidip onlara baktırsın. Herkes ben mi, altından alsın, ağzına yedirsın?

Alışılmış sitemimle tek başıma, kıpırtısız göl bakışlarına daldım, o, kendi kaderiyle barışık. Avını tutan kedi hınzırlığında gözleri. Alabildiğine acımasız, bir o kadar masum... Kahverengi lekelerle kaplı küçücük elleri, korkulacak kadar güçlü... Kimse kusura bakmasın sıra ondaydı artık, kaderin ipleri onda...

Araca alınmayanlardan birine yerimi verip inivermek geçti içimden, ama son duraktan önce inilmiyordu.

Daha Sonrası

Sonra yine gördüm onu. Renk ve ışıktan gözlerim kamaşmış, kulaklarım uğuldayarak servis yapılmayan masalardan birinde, plastik bardaktan çay içip dergimi okurken... Yanında sarı, atkuyruğu saçlı, genç kız görünümünde bir kadın, gençliğin eşliğinde iki çocuk, –hep arzulandığı gibi, biri kız öbürü erkek– göbekli, az saçlı bir adam...

–Bize ayak uyduramıyorsun anne, burada otur dinlen biraz.

Kâğıt bardakta salma çay, yanında kurabiye...

–Çayımı içesiye döneriz.

–Baba yaa, o oyun disketini istiyorum, tamam mı?

–Anne, bana da Levis 501 alacağına söz vermiştin!

Ayrıca, Burger King’den çocuk mönüsü de istiyorlardı.

Yanımdaki masada kızılı erkekli dört genç. Dördünün de önünde o zamanlar daha yeni tanıştığımız teknoloji harikası birer cep telefonu... Hep birlikte yeni çıkan dergilerden birini karıştırıyorlar...

–Ne var lan, ben de yazarım bunları. Hem benim yazım da güzeldir...

Gözlerimi kapatıp ona kadar saydım, yeniden dergime döndüm.

Önümdeki dergi yanlanmıştı. O tiz, buyurgan sesi duyduğum.

–Anne, iki saattir seni arıyorum, neden kalkıyorsun yerinden?

Başımı kaldırdım, durgun göl bakışların çalkalandığını gördüm, taşmak üzereydi. “O, hiç yerinden kalkmadı ki, hep oradaydı” diyemedim.

Gözlerimi kaçırdım, dergimi topladım, bu kez engelim yoktu. Ardımı dönüp yürüdüm.

KURU ERİĞİN EZİLİŞ HİKÂYESİ

Oktay Emre

Sürdüler tanklarını su kenarlarına. Karanlıkta karşı kıyı. Açıldı kapılar, çıktı demir askerler. Düşükleri suyun içinde vuruldu, yaralandı kimi, kimi de hemen oracıkta boğuldu. Sağ kalanlar ilerlemeye devam etti. Ölenler paslanmaya bırakıldı.

Sürdüler tanklarını suyumuz kenarlarına. Göremiyorduk, karanlıkta karşı kıyı. Bir anda aydınlandı gece, “ölüm gibi bir şey oldu” dedi şairin biri ve az zamanda ölüm gibi bir şey gelip yakamıza yapıştı.

Bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin yüreğinde bir erik kuruşu vardır. Su verirsin olmaz, güneşi gösterirsin olmaz... Ve hayat suyumuz kenarlarına gelip yüreğimizde ne varsa ezer geçer. Kuru eriklerimizi de...

İKİ KEDİ

Talip Kurşun

Biri:

Sesini otobüs beklerken duydum. Durağın arkasında çimenlik bir alan ve çeşitli çalı çırpılar vardı; kedinin oralarda bir yerlerde gizlendiğini düşündüm, dönüp göz gezdirdim. Görünmüyordu. Arkada benim gibi dikilen birkaç kişiye de gözüm ilişince, bu herif ne diye bu tarafa bakıyor gibisine onlar da bana baktılar. Yüzlerinde o sabahları hayli bezgin, hayli neşesiz insanların ilgisizliği vardı ve herhangisinden bir kedi miyavlamasıyla falan alakadar değillerdi.

Acaba bu miyavlama içlerinden birinin cep telefonundan gelmişti? Miyavlama bir an çınlamış, sonra susmuştu; belki kısıncık ve sabırsız sevgili, nerde kaldım diye soruşturuyordu az biraz. Allah bilir, adamcağız bu kedi sesini de kız kedileri sevdiği, kız öyle istediği için, fedakârlığına telefonuna koymuştu da bundan erkeklik onurunun incindiğini düşünmekteydi. Haksızlık etmeyelim, belki de kızı kediciğim diye öpüp okşadığı, kız da ona mırır mırır sırnaştığı için, o meşk vakitlerini hatırlatsın diye adam kendisi bu miyavlamayı seçmişti. Ne bileyim ben.

Yine önüme döndüm. Bir iki dakika hiç ses gelmedi, ses gelmeyince bu miyavlamamın adamların tekinin telefonundan geldiğine iyice kani oldum.

Ne ki sonra yine bir miyavlama. Bu sefer ses geriden, ama biraz da sanki yukarıdan gelmişti. Hemen arkamdaki, yaprakları sararmış çınar ağacına doğru kaldırdım kafamı. Görünmüyordu. Elleri montlarının ceplerinde bekleyen adamlardan teki, cebindeki telefonundan miyavlama sesi çıkartıp kapatıyor, böylece benle

eğleniyor gibi bir hisle hislendim. Gıcıklandım.

Yine önüme döndüm. Önüme döndüğüm sırada adamların arkamdan güldüklerini düşündüm. Bu sırada bir otobüs geldi, herkes binip gitti, durakta bir ben kaldım. Birkaç saniye sonra bir miyavlama daha. Bu kez sesin yukarıdan ve bir kediden geldiğine iyice emindim. Emindim de yukarıda da o çınar ağacının yapraklarından, dallarından başka bir şey yoktu. Yine kafamı kaldırdım, bakındım bakındım, ağaçta kedi medi göremedim. Bakınırken bir miyavlama sesi daha duydum, ses vardı ama görüntü yoktu, aynen öyle.

Adamlardan biri kedi miyavlamasıyla çalan telefonunu ağacın içine saklamış olmasındı! Daha neler. Neler neler.

Gözlerimi ağacın içine soktum, bakışlarım oradan bir kedi çıkarmadan şurdan şuraya gitmeyecektim. Bu mesele bu sabah halledilecekti.

Halloldu sonra, onu gördüm; bakan gözümün alışık olduğu gibi siyah değil, boz değil, tekir değil, tıpkı ağacın yaprakları gibi sarımtırak, hani o da sonbahara tutulmuşçasına. Daha bir yaşına bile gelmemiş, besbelli bu senenin meyvesi. Kalın bir dala yanlamasına karnını yatırmış, arka ayakları boşlukta, öndekilere kafasını koymuş bakıyor. Gözlerimin onu arayıp durduğunu anladı mı nedir, o sırada “nihayet kör gözlerin açıldı” der gibi bir daha miyavladı. İçimden seni uyanık seni diye geçirdim, iyi bir avlanma yeri seçmişsin kendine. “Senin ne işin var orda! İn bakım aşağıya!” diye nazladım onu. Söylediğimi anlamış gibi daha miyavladı. Kedilerin ağaçlara nasıl fişek gibi tırmandıklarını hatırladım ve bunu ne kadar çok gördüğümü. Böyle çevik bir hayvan diye düşündüm. Ancak bu kedide öyle haller pek yok gibi; bulunduğu yerden azıcık yana gitmeye çalışıyor, ayaklarını dallara yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ürkekliğiyle uzatıyor. Miyavladı yine. “Korktun mu sen yoksa?” diye nazladım onu, öyle baktı bana; yardım dilerim gibi değil, hani bakarlar ya mahzun mahzun öyle değil, şaşırmış gibi, biraz da ilgi çekmeyi başarmış ama artık bunun ne önemi varsa diye düşünmüş gibi. Her an her yerde bilgece bir bakışa bürünebilirler kediler.

Birden, nasıl olsa buradan atlarım zıplarım, bir şekilde inmeyi başarıyorum, daha sabahın erken vakti diye mi düşündü nedir, o ürkeklik gitti üzerinden, arka ayaklarını iyice aşağı uzattı, öndekileri birbirinin üzerine çaprazlama yerleştirdi, kafasını da patilerinin üstüne yanlamasına koydu. Gördüklerinin bulunduğu daldan başka hiçbir yerden görünmeyeceğine inandırmaya çalıştığı muzip bir bakışla kısık gözlerini uzaklara dikti. Minibüsüm gelince onu orada bırakıp gittim, giderken göz ucuyla arkamdan beni izlediğini düşündüm.

Öbürü:

Arabaların geçtiği asfalt yolun kenarındaki duvarın üstünde, tel örgülerin arkasında oturmuş bekliyor. Neyi? Herhalde güzelliğinin fark edilmesini, tıpkı ayna önünde harcandığı vakitlerin hesabı olmayan bir genç kız gibi. Öyle nazlı, öyle sevimli. Öyle de sırnaşık. Elimi uzatırken daha, başını biraz çevirip okşanmasını istediği yeri bana gösteriyor. Okşanmaya öyle alışık. Tel örgünün aralıklarından parmaklarımı içeri sokup gösterdiği yerleri okşuyorum, başının üstünü, boynunu. Güzel sözler de ediyorum ama pek oralı değil. Öylesi laflara karnı tok. Biraz dileklerince hizmetini görüp gidiyorum, arkamdan bakmıyor bile. Öyle kendinden emin, mağrur. Okşanmak arzuladığında bu duvarın üstüne çıkması yeter, biliyor bunu. Tüpleri temiz, renkleri göz alıcı, bakışları sevimli, bunları biliyor. Okşanmak arzuladığında ortada görünse yeter, biliyor bunu.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Zemin Kat, Osmangazi-BURSA).	E- Posta	: akatalpa@hotmail.com
Danışman	: Nahit Kayabaşı, Gültekin Emre, Serdar Ünver.	Katkı Payı (Akatalpa için)	: 25 TL
Koordinatör	: Yalçın Oğuz (Bursa Edebiyat Kültür [BEK] Derneği Adına).	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Mat. Hocalızade Cad. Setbaşı – Bursa
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

